

SAKSAN TILANNE JA POLIITTISET PUOLUEET

EN jälkeen, kun hallitus luopui passiivisesta vastustuksesta Ruhrin alueella, on Saksan työläisten asema tullut entistäkin kurjemmaksi. Taloudellisista vaikeuksista johtuen kaikenlainen puutteellisuus työläisten joukoissa lisääntyy yhä suuremmaksi ja samalla poliittinen ja yhteiskunnallinen taantumus voimistuu, johtuen hallituksen julistamasta "poikkeustilanteesta", joka itseasiassa tarkoittaa samaa kuin sotatilanne, mikä saattaa hallituksen diktaattorin asemaan. Ei ollenkaan tarvitse liiotella kun sanomme, että tällaisesta tilanteesta joutuvat työväenluokan vallankumouksellisimmat ainekset eniten kärsimään: taloudellisesti siksi kuin heidät ensimmäisinä syöstään työttömäin armeijaan ja poliittisesti siksi kuin heitä vastaan kohdistaa hyökkäyksensä taantumukselliset mustat voimat.

Hallitus ja muut kansallismieliset ainekset, yritäessään löytää syntipukkia Ruhrin ohjelman epäonnistumiselle, ovat kääntäneet vihansa F. A. U. D. järjestöön kuuluvia syndikalisteja vastaan. Häpeäksi kommunisteille täytyy sanoa sen, että hekin yrittävät vierittää tilanteen syytä syndikalistien kontolle. Valtiollisten käsitteiden puolustajat, äärimmäiseen vasemmistoon ja äärimmäiseen oikeustoon kuuluvat, fascistit ja kommunistit samalla tavalla, kilpailevat keskenään syndikalisteja parjatessaan ja syyttävät heitä "Ranskan etujen edesauttajiksi". Kommunistien sanomalehti, "Gelsenkirchener Arbeiterzeitung", äskettäin julkaisi kirjoituksen, jossa syytettiin, että syndikalistit ovat liittoutuneet ranskalaisten sotilaallisten miehitysjoukkojen kanssa, särkeäkseen kahdeksantunnin työpäivälain. Tämä syytös luonnollisesti pian osoitettiin perättömäksi, ilkeämieliseksi hyökkäykseksi. Tutkimuksessa kävi selville, että Gelsenkirchen, jolla alueella tuo oletettu liittoutuminen piti tapahtuneen, on kommunistipuolueen ja Moskovan taloudellisen kansainvälisen voimakkaimpia paikkoja ja syndikalisteilla siellä on vain kaksi paikallista kaivostyöneuvostoa, joiden toiminnan ja luokkataistelun rehellisyyden täytyi kommunistienkin tunnustaa. Samaisen tutkimuksen kautta myös kävi selville, että kommunistit olivat tuon komissionin palvelijoina ja täyttivät asianmukaisesti heille määrätty tehtävät. Kaikista näistä tosiasioista huolimatta sosialidemokraatit, kommunistit ja porvarit hyökkäsivät sanomistossaan syndikalistien kimppuun, selittäen niiden "suorittavan Ranskan tehtäviä", ja tästä syyöstä johtuen syndikalistiset toverimme joutuivat

äärimmäisen vainon alaiseiksi. "Syndikalistiset työläisten petturit" ja muut samantapaiset syytökset olivat tavanmukaisia höysteitä hyökkäävien ainesten sanomistoissa.

Tämä valheellinen taistelu syndikalisteja vastaan vähitellen kehittyi sellaiseksi, että heitä syytettiin kaikista Ranskan miehittämällä alueella sattuneista ja työläisten toimeenpanemista tapahtumista, vaikka syndikalisteilla todellisuudessa ei ollut mitään yhteyttä niiden kanssa. Ludwigshafen'issa kun tapahtui mellakoita, niin kommunistien lehti, "Die Arbeiterzeitung", levitti uutisia, joissa kerrottiin kuinka "Saksan hallituksen alaisuudesta erkautumaan pyrkivät syndikalistit, separatistit, toimivat Ludwigshafenissa". Nämä valheet kiertsivät lehdisdössä kautta Saksan ja julkaistiin niitä ulkomaillakin. Kommunistinen lehti kirjoitti, että "syndikalistit kaikkialla yrittävät synnyttää separatistisia liikkeitä" ja että "syndikalistit ovat etunenässä liikkeessä, joka yrittää saada aikaan vihamielisyyttä punaisten työväenjärjestöjen virkailijoita vastaan". Nämä syytökset olivat niin räikeitä ja perättömiä, että Ludwigshafen alueen kommunistitkin antoivat niille tuomionsa ja lähettivät protestin kommunistipuolueen viralliselle äänenkannattajalle Mannheimiin, mutta sitä ei julkaistu ja niin ihmiset jätettiin uskomaan tosiperäisiksi nuo alkuperäiset ja valheelliset lausunnot.

Tahallinen vääristely ja syndikalisteja vastaan tähdätty hyökkäys nousi korkeimmilleen toimituskirjoituksessa, joka julkaistiin "Berliner Tageblatt" nimisessä teollisuusparoonien äänitorvessa viime syyskuun kuudes päivä. Siinä sanottiin:

"Ranska on saanut uuden liittolaisen n. k. syndikalistisesta liikkeestä. Asianmukaisesti voidaan sanoa, että kaikenlaiset laiskurit, häiritsijät ja ulkomaalaiset ovat yhtyneet tähän liikkeeseen, jonka tarkoituksena on levittää tyytymättömyyttä, vaikka mistä hinnasta. Sen poliittinen ohjelma, jota voidaan nimittää anarko-kommunistiseksi, vastakkaiseksi moskovalaisten keskitetyn vallan kannattajain opeille, näyttelee hyvin pientä osaa. Mutta Syndikalistinen liike pingoittaa täydellisemmin propagandansa ehdottomain taloudellisten vaatimusten läpiajamiseksi ja sen tarkoituksena on käyttää hyväksensä kaikkea sitä tyytymättömyyttä, joka on välttämättömästi kasaantunut kaivostyöläisten keskuudessa. Syndikalistit, ilman poikkeusta, kannattavat Ranskan toimintaa ja siinä tarkoituksessa he käyttävät hyväksensä sitä katkeruutta, jota ranskalaiset miehitysjoukot ylläpitävät saksalaisia kaivosten omistajia vastaan. Kaikki syndikalistit kannattavat Reininmaan ja Ruhrin alueen eristämistä Saksasta."

Edelläolevasta käy selville, minkälaisia keinoja käytetään syndikalistisen liikkeen murskaamistarkoituksessa. Kapitalistit, sosialidemokraatit ja kommunistit, kaikki yhdessä toimien, ovat ryhtyneet hävit-

tämään syndikalistista liikettä. Kommunistit luonnollisesti suosivat hallitusta kaikissa toimenpiteissä, jotka tähtäävät syndikalisteja vastaan. Samassa kirjoituksessa, josta edellä oleva lainattiin, lausutaan seuraavasti:

“Ranska toivoi kommunistien apua, nähdessään joidenkin kommunististen ainesten, erikoisesti “Ruth Fischer siipeen” kuuluvain, asettuvan avukseen. Mutta tuohon mainittuun siipeen kuuluvain ainesten suhtautuminen osottautui niin suuresti vahingolliseksi koko kommunistipuolueelle Ruhrin alueella, että kommunistipuolue, ainakin virallisesti, julisti pysyvänsä yhteisessä rintamassa Ranskaa vastaan”.

Tosiasiasta kuitenkin on, että kommunistit auttoivat hyvin kansallismielisten etuja ja samalla kapitalistista hallitusta. Koko sen ajan, kun ranskalaiset ovat pitäneet Ruhrin aluetta sotilasvaltansa alaisena, kommunistit ovat tilanteeseen suhtautuneet tavalla, joka on omiaan ajamaan työläiset kansallismielisten puolelle. Sen jälkeen, kun hallitus luopui passiivisesta vastustuksesta Ruhrin alueella, kommunistit tekivät kaikkensa osoittaaksensa sen, että he vain ovat todellisia Saksan, “isänmaan”, puolustajia. He eivät sivuuttaneet yhtään tilaisuutta yrittäessään osoittaa, että passiivisen vastuksen lopettaminen oli Saksan kansan peittämistä. Tässä asiassa kommunistit ovat aivan samaa mieltä kuin kansallismieliset, “Deutsch-volkisch” (taantumukselliset) ja fascistit, jotka kaikki kannattavat passiivisen vastuksen jatkamista. Yksi Saksan kommunistipuolueen huomattuimmista johtajista, Remmell nimeltään, eräässä kansankokouksessa Mannheimissa vasta hiljattain lausui julkisesti: “Ruhrin alueen täytyy pysyä Saksalle kuuluvana. Saksan, isänmaan, täytyy seisoa yhteen liittoutuneena ja täydessä voimassaan”.

Sama Remmelle, ollessaan rakentamassa yhteistä rintamaa eräässä fascistien kokouksessa, Stuttgart’issa, sai erittäin innokkaan ja suosiollisen vastaanoton kokouksessa läsnäolleilta fascisteilta ja kokouksen lopussa puheenjohtaja, joka on yksi “Deutsch-volkisch” puolueen jäsen, lausui mielihyvillään, että “toveri Remmell” puhui aivan niin kuin hän olisi yksi “Deutsch-volkisch” puolueen jäsenistä.

Kaikki merkit viittaavat siihen, että Saksan kommunistipuolue on saastunut ja vajonnut kansallismieliseen kiihkoiluun, josta johtuen työväenluokan edut on vaihdettu “isänmaan” etuihin. Mainitkaamme Saksan kommunistipuolueen “toiminnan ohjelmaa” seuraavat kohdat:

“A. Suoranaisten yhteyksien perustaminen. Tämän kohdan toteuttaminen nykyisessä tilanteessa tarkoittaa sitä, että on yritettävä päästä suoranaiseen yhteyteen ylempien sotilasvirkaikailijoiden kanssa: sellaisten, jotka tunnetaan kansallishenkisiksi mielipiteiltään, vaan kuitenkin eivät kuulu fascistien järjestöön, kuten Lettow Vorbeck, (hyvin tunnettu Hambrurin työläisten murhaaja) joka vasta hiljattain kieltäytyi ottamasta osaa “rintaman sisällä” tapahtuneeseen kommunistivastaiseen taisteluun, kommunistipuolueen omaksumain kansallishenkisten mie-

lipiteiden vuoksi. Tuollaisten henkilöiden kanssa käytävien neuvottelujen perusteellisilta tarkoituksiltaan tulee tähdätä yhteisen poliittisen ohjelman perustamiselle tarvittavain mahdollisuuksien kehittämiseen. Tässä yhteydessä, eli näissä neuvotteluissa, tulee välttää kaikkia sellaisia asioita, jotka johtuvat teoreettisten mielipiteiden eroavaisuuksista ja sen sijaan antaa pontevuutta niille asioille ja suunnitelmille, jotka mahdollisesti voidaan molemmin puolin hyväksyen ottaa huomioon, kuten Poincaren ja Saks. keskustapuolueen vastustaminen. Näissä konferensseissa tulee käyttää mahdollisimman kohteliaista esiintymis- ja puhetapaa (käyttää kohteliaisuusnimityksiä, kuten “teidän ylhäisyytenne” j. n. e.) sekä mairittelua. Marxilaisia ajatuksia ja lausunnoita tulee ehdottomasti välttää. Lyhyesti sanottuna, puolueille ominaisia menettely- ja esiintymistapoja tulee käyttää mahdollisimman vähän.

“B. Epäsuora yhteys, propagandan kautta. Tämä koskee vähemmän tärkeitä henkilöitä, eli sotilasvirkaikailijain joukkoa kokonaisuudessaan. Edelleen, tämä ei tarkoita ainoastaan “Reichswehr” (tasavallan armeija) ja poliisivirkailijoita, vaan myös entisten sotilasvirkaikailijoiden vetämistä vaikutuspiiriimme. Tämä toiminta ei saa olla yhteydessä jo enemminkin sotilaiden keskuudessa tehdyn propagandatyön kanssa, sillä tuolla toiminnalla on ollut kokonaan toisenlainen merkitys ja tarkoitus. Erikoisen tarkoitus: yleinen työskentely virkaikailijain joukossa; järjestämällä herättää suotuisaa mielipidettä, jonka kautta voidaan ensiksikin saada alempi massa vaikuttamaan mielipiteillään ylempiin persooniin, joiden kanssa me olemme suoranaississa sovitteluneuvotteluissa ja toiseksi voittaa puolellemme milloin tahansa jo olemassa olevat sotilaalliset organit, jotka eivät ole ilmaisseet fascistista luonnetta, vaan omaksuvat kansallisen hengen, Ranskaa vastustavan käsitteen, kuten aktiivista sabotaasia harjoittava järjestö Ruhrin alueella. Tässä yhteydessä tulee poliittisten keinojen lisäksi käyttää persoonallista vaikutusvaltaa: luvata korkeita sotilasvirkoja ja kunniaa tulevaisuudessa; yleensä kiihoittaa kunnianhimoa, mutta missään tapauksessa ei kömpelösti.”

Silloin, kun tämä “toiminnan ohjelma” tuli julki-suuteen Saksan lehdistössä, ei kommunistipuolueen keskusorganilla (“Rote Fahne”) ollut mitään muuta tarjottavana kuin ainoastaan laimea selitys, jossa sanottiin seuraavasti:

“Me kommunistit sanomme kaunistelematta ja vapaasti koko Saksan työväenluokalle, että me teemme kaikamme voittaaksemme nuo virkaikailijat ja pikkuporvarilliset ainekset työväenluokan puolelle, siten pelastaaksemme Saksan. Me kommunistit sanomme mitään salaamatta näille virkaikailijoille, että teidän joukossanne olevan jokaisen rehellisen aineksen, joka haluaa vapauttaa Saksan ranskalaisen militarismin alaisuudesta, täytyy liittyä taistelemaan proletariaatin joukoissa. Venäjän neuvostohallitus on voittanut työväenasian puolelle (!) satoja entisiä tsaarin sotilasvirkaikailijoita, jotka nyt uskollisesti palvelevat Venäjän proletariaatin etuja.” (?)

Tämä kommunistien ottama kanta kokonaisuudessaan selvästi osoittaa sen, että he ovat niiden puolella, jotka haluavat taistella Saksalle "kansallisen vapauden". Mutta samalla se osoittaa myös sen, että he ovat unhoittaneet ja pettäneet sellaiset ainekset, jotka haluavat vapautua kapitalistisen riiston, valtion ja sorron alaisuudesta.

Kommunistit kuuluvat puolueeseen, jonka tarkoituksena on valtion säilyttäminen, se on, valtiovalta täytyy olla olemassa. Jolleivät he vielä tähän mennessä ole ehtineet tai onnistuneet voittamaan puolelleen entisen Preussin militaristisia aineksia, niin se todellisuudessa ei ole heidän syy. Fascistinen taantumus, joka Saksassa tunnetaan "Deutsch-volkisch" liikkeen nimellä, on saavuttanut niin suuren voimamäärän, että se luulee voivansa toteuttaa tarkoituksensa omiin keinoihinsa luottamalla ja niin ollen on hylännyt kommunistien tarjoaman avun. Ainoa vastaus, jonka kommunistit saivat noiden taantumuksellisten ainesten lähentymisestä ja avustamisesta, sisältyy siihen, että Baijerissa hyväksyttiin kommunistivastainen laki. Kommunistit toivoivat voivansa sitoa kansallismieliset, mutta kävikin niin, että köytyivät itsensä.

Kommunistien kansallismielisyys säästi hallituksen joutumasta taisteluun heitä vastaan silloin kun se taisteli parlamenttiedustajain "yhteisrintaman" saavuttamisen puolesta. Mutta sitä tiiviimmäksi ja laajakantoisemmaksi muuttui hallituksen suhtautuminen niihin aineksiin, jotka ovat valtiovaltaa vastaan, kuten vallankumoukselliset syndikalistit ja anarkistit. Pääministeri Stresemann (nytemmin eronnut tehtävästään) Stuttgartissa pitämässään puheessa lausui:

"Valtio on kaikkien ensimmäisellä tilalla. Sellaisia puolueita, jotka vastustavat valtiovallan välttämättömyyskäsitteitä, ei saa olla olemassa. Me emme salli minkäänlaisia kysymyksiäkään tehtävän valtion ylivallan suhteen. Me vakuutamme valtion virallisuuden jokaiselle, joka yrittää nostaa itsensä sen yläpuolelle. Me myönnämme jokaiselle oikeuden saada apua valtiolta, mutta jokaisen myös täytyy myöntää valtiolle oikeus asettaa kenen tahansa sellaisiin tehtäviin, jotka näyttävät valtiolle välttämättömiksi."

Tässä siis esitettiin hallituksen politiikka ja jokainen valtiovaltaa halveksiva ja vastustava vallankumouksellinen liike sai jäädä odottamaan katkerampia seurauksia. Tällaiset seuraukset alkoivatkin tullemaan esiin pian. Ensimmäiseksi Baijerin hallitus julisti sotatilan voimaan ja otti käytäntöön diktaattorihallituksen, siten hävittäen parlamenttisen hallituksen. Pian varsinainen Saksan hallitus seurasi annettua esimerkkiä. Sotatilan julistaminen kautta Saksan ja kaiken ylivallan muuttaminen muutamain harvain sotilasvirkaikijain käsiin, oli asiallisesti samallinen askel kuin militaristisen diktaattorivallan julistaminen. Fascistien ei tarvinnut ryhtyä minkäänlaisiin "lahtaustöihin" hallitusta vastaan, sillä viime mainittu omasta aloitteestaan meni puolivälille matkasta ja edemmäksiin. Baijerin fascistien johtaja Hitler lausuiakin olevansa "välttämättömästi tyyty-

väinen" Kahr'in diktatuurimaiseen hallitukseen. Otetut ensiaskeleet innostivat fascisteja kauttaaltaan ja seurauksena oli fascistisen liikkeen nopea voimistuminen. Militaristinen diktaattorihallitus, kuten tavallisesti, hetimiten tuli toimeliaaksi työväenliikkeiden hävittämisessä. Työläisten sanomalehdet ennen kaikkea joutuivat kenraalien hylkäämisoikeuden alaisiksi. Yksinpä "Myncher Post", reformisti-sosiaalidemokraattien äänenkannattaja, joiden edustaja parlamentissa kannatti sotatilan julistamista, joutui taantumuksen uhriksi. Sosialidemokraattiset ja reformistiset työväenunionit joutuivat pian alakynteen tämän taantumuksellisen hengen vaikutuspiirissä, jonka voimaansaattamista juuri nämä unionit olivat alussa auttaneet. "Myncher Post" lakkautettiin ja sosialidemokraattien "puolustusosastot" hajoitettiin. Toisella puolella oleva aines, kansallisten taantumismieliset joukot, saivat häiritsemättä pitää yllä sotilaallisia joukkojaan ja kaiken lisäksi hallituksessa oleva liikkikunta niitä erikoisesti suosi. Sittenmin Baijerissa, kuten monissa muissa paikoissa Saksassa, eivät F. A. U. D. järjestöön kuuluvat syndikalistit ole saaneet pitää minkäänlaisia kokouksia.

Näin fascisismi valmistautuu täydellisesti "laillisella" tavalla lopullisen päämääränsä toteuttamista varten. Työnantajat eivät liioin ole unhoittaneet käyttää tilannetta hyväksensä. Poliittisella ja taloudellisella kieräilyllä työläisiltä riistetään, vähän kerrallaan, kaikki ne etuisuudet, jotka he ovat taistelleet ja voittaneet vuosia kestäneen kamppailun kautta. Ruhrin alueella, samoin Reinillä, joutuu kahdeksantunnin työpäivälaki hävityksen alaiseksi. Samoin käy teollisuusneuvostoille, joilla itsestään ei tosin ole juuri minkäänlaisia merkityksiä.

Tämän tarkoituksiperän savuttamista varten työläisten ostokykä systemaattisesti heikennetään, markan arvon jatkuvan alentumisen kautta. Tässä ollaankin jo niin pitkällä, että työläiset ovat mitä alhaisemmalla elämäntasolla. Tehdas toisensa jälkeen suljetaan, työläiset erotetaan työstään, tai sitten asetetaan tekemään lyhennettyjä työviikkoja. Tuosta kaikesta seurauksena ollen työläisten olemassaolo muuttuu epätoivoiseksi kamppailuksi, joka ilmaantuu mellakoina ja puotien ryöstämisinä, jotka antavat sotilasvallalle tilaisuuden, sotatilan "oikeuttamana", vuodattaa työläisten verta.

Kapitalismin poliittiset edustajat eivät liioin ole joutilaina ja jätä tätä mainiota tilaisuutta käyttämättä isäntiensä hyväksi. Porvariston puolueet ovatkin jo esittäneet Saksan lainlaatikunnalle lakiehdotuksen, jonka tarkoituksena on kahdeksantunnin työpäivän hävittäminen. Tällainen esitys perustuu sille väitteelle, että Saksan täytyy korottaa tuotantoaan, kyetäkseen maksamaan sotakorvaukset. Ja yksinpä sosialidemokraattiset työväenunionit, jotka kuuluvat Amsterdamin kansainväliseen, ovat suostuneet tunnustamaan merkityksettömäksi kahdeksantunnin työpäivälain. Mutta kapitalismi ei millään muotoa ole tähänkään tyytyväinen. Stinnes, Klockner ja muut suuret teollisuuskapitalistit, tekivät Ranskan sotajoukkojen ylikomentajalle tarjouksen,

että kaivoksissa ja sulimoissa otettaisiin käytäntöön ennen sotaa vallinnut työpäivä. Tässä he kuitenkin epäonnistuivat, sillä ranskalainen kapitalismi, pelästen kilvoittelua, ei salli Saksan suurentaa tuotantoaan. Mutta Reininmaan ja Westphalian työnantajat toimivat itsenäisesti ja julistivat, että "tästä eteenpäin työpäivä on kahdeksan ja puoli tuntia maanalla ja kymmenen tuntia maanpäällä olevissa töissä".

Tällainen on Saksan työläisten tilanne tällä kertaa. Toisella puolella "poikkeustilanteelliset" määräykset, toisella puolella aineellisen kurjuuden kauhun ja yllä leijaillee mustin taantumus, joka odottaa sopivaa tilaisuutta siepataksensa työläisjoukot entistä säälimättömämmän puristuksen kouriin — kapitalistien riistettäväksi.

Anteeksiantamattomat ovat ne rikokset ja tehtävien laimin lyönnit, joihin Saksan sosialidemokratit ja reformistiset työväenjärjestöt ovat itsensä syytäksi tehneet. Vallankumous on tukahdutettu siksi, että molemmat puolueet ovat auttaneet edesottamisia, joiden kautta työväenliike on johdettu väärille urille. Sen sijaan, että olisivat taistelleet kapitalismia vastaan, ne ovat liittoutuneet riistäjien kanssa, saadaksensa poliittisen vallan. Se että tämä "yhteinen rintama" työnantajain kanssa on työläisten etujen katkeraa pettämistä, näyttää olevan selvillä jo liberaalisilla porvareillakin, jotka ovat ajan varrella syöpyneet työväenjoukkoihin politikoitsijoiksi. Jotkut näistä ovat kieltäytyneet yhteistoiminnasta työnantajain kanssa, mutta työväenjärjestöt vielä yhä toimivat työnantajain kanssa, käsi kädessä.

Syndikalistien järjestö — F. A. U. D. — on pysy-

nyt erillään kaikenlaisista liitoista ja kompromisseista reformistien ja kansallismielisten aineiden suhteen. Näin tehden se on kantanut puhtaana luokkataistelun lippua, välittämättä tuulista ja tuiskuista. Näinä koettelemusten aikoina se ei ole unhoittanut Saksan työväenluokkaa, vaan on useilla vetoomuksillaan rohkaissut työläisjoukkoja ja innostanut heitä suoranaiseen toimintaan. Se on kehoittanut työläisiä käyttämään yleislakkoa ja muita suoran toiminnan keinoja vastustaaksensa kahdeksantunnin työpäivän hävittämistä. Vielä enemmänkin, se kehoitti työläisiä vastaamaan tähän työpäivän pidentämisyritykseen, ottamalla käytäntöön kuudentunnin työpäivä, jonka kautta avautuisi työtä suurille työttömien joukoille, jotka tällä kertaa ovat nälkäkuoleman partaalla.

Perin erilaiset ovat joukot, jotka tällä kertaa Saksassa ovat vastakkain, katkeraa taistelua odottamassa. Toisella puolella on raakamainen kapitalismi ja hyvin järjestetty sotilasvoima, tuettuna suurilla ja asestetuilla taantumuksellisen voiman elementeillä. Toisella puolella on työläisten massajoukot, lannistuneina loppumattomista puoluetäisteluista ja poliittisten keritsijain petkutuksista, väsyttynä epäsuorissa, tuloksettomissa taisteluissa ja melkein tyysti toivottomina.

Syndikalistit toimivat entistä päättäväisemmin, herättääksensä Saksan työväenluokan suurissa massajoukoissa vallankumouksellisen tietoisuuden ja johdattaaksensa nämä selvälle luokkataistelun tielle, jota kulkien työläiset voivat vapautua valtiollisista tyrannoista ja riistävästä kapitalismista.

(IWMA) Berlin.

TYÖLÄISSISKOILLE

Kirj. Adam Poika.

Miks' oomme siskot orjia,
Vaik' kansa-kunnat
Povellamme kantaneet me oomme.
Miks' naisen lempeä
Nyt pidetään viel' pilkkana
Ja rajusti raadellaan.

Miks' orjasiskoks' sanotaan,
Häväistään ja pilkataan,
Langenneeksi kutsutaan.
Miks' kauhun tuskat osanamme,
Kiukut, huudot, kiroukset
Meill' on työläisnaiset.

Miks' oomme siskot erillämme,
Yksiksemme harhailemme
Eksyksissä tiellä.
Miks' emme viel' yhtyneet
Oo yhteen liittoon lujaan,
Mi työläisnaisia suojala.

Oi siskot! Orjat yhteiskunnan,
Herätkää nyt jo unesta
Mihin sortoluokka nukutti,
Kahleillansa kiinnitti,
Viel' ollessamme kehdoissa,
Äitien rinnoilla levätessä.

Siksi siskot meill' on
Osanamme kahleet orjan
Ja madella nyt saamme.
Sika' ollaan naiset orjia,
Kuin emme joukko-järjestystä
Tunteneet oo vielä.

Oi siskot! Työläisraatajat,
Käykää jo liittohon,
Vapautta vaatimaan,
Astukaat taiston rintamaan,
Katkomaan jo kahleita
Rautakoron mahtavan.